

γράφει ο Ειρηνάιος Μαράκης

«Απ' τα τσακάλια δεν γλιτώνεις με ευχές και παρακάλια» Κώστας Βάρναλης

Τα χαμόγελα, τα φιλικά χτυπήματα στην πλάτη, το κουράγιο που δίνει ο ένας στον άλλο, τα λόγια αγάπης, οι πανηγυρισμοί, το “άντε ρε φίλε, νικήσαμε, συνεχίζουμε”, τα δακρυσμένα μάτια από χαρά και λύπη, η ελπίδα που ήρθε μέσα από τα σκονισμένα μονοπάτια της Ιστορίας, παιδί των αγώνων της τάξης μας στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο, περπατάει δίπλα μας, με αργό, χορευτικό βήμα προς το φως, οι εικόνες, οι μυρωδιές, τα συναισθήματα που γέννησε η φυγή από τις κυβερνητικές θέσεις των επιβουλευτών της αξιοπρέπειας και της ζωής μας δεν πρέπει να χαθούν. Ιδιαίτερα τώρα που οι πιο μεγάλες προκλήσεις ανοίγονται μπροστά μας, που οι μεγαλύτεροι εκβιασμοί προσπαθούν να μας οδηγήσουν να αποδεχτούμε τα μνημόνια, το χρέος και την αποπληρωμή του ως αναγκαίο καλό για τις ζωές μας. Να αποδεχτούμε τον φόβο, την ανέχεια, την υποταγή ως μέρος της ζωής μας. Όμως ο Αλέξης, ο Παύλος, ο Λουκμάν, ο Χριστούλας, οι αυτόχειρες συμπολίτες μας αλλά και οι απεργοί της ΕΡΤ, της Κόκα Κόλα, τα «κόκκινα γάντια» των καθαριστριών, οι Χαλυβουργοί, οι κάτοικοι στις Σκουριές, οι αντιφασίστες κι οι αντιρατσιστές, ο Νίκος Ρωμανός κι άλλοι πολλοί έχουν διαφορετική γνώμη. Διεκδικούν το φως, τη ζωή! Διεκδικούν την κοινωνική απελευθέρωση!

Τα εμπόδια είναι τεράστια. Όχι και ανυπέρβλητα. Η οικονομική κρίση συνεχίζεται. Δεν υπάρχουν σημάδια από πουθενά ότι θα τελειώσει σύντομα, τόσο σε τοπικό, όσο και σε διεθνές επίπεδο. Το ΔΝΤ του οικονομικού ιμπεριαλισμού αναθεωρεί τις προβλέψεις του για το ρυθμό της παγκόσμιας οικονομίας προς τα κάτω, η Κίνα, μια χώρα με έναν από τους πιο σκληρούς καπιταλισμούς στον κόσμο, βρίσκεται στο επίκεντρο της μείωσης των ρυθμών, η Ιαπωνία των μεγάλων τεχνολογικών θαυμάτων δεν έχει καταφέρει να ανακάμψει οικονομικά όσα εργαλεία κι αν χρησιμοποίησε (Αμπενόμικς, από το όνομα του πρωθυπουργού Άμπε), η Ρωσία του Πούτιν απειλείται με τραπεζικό Κραχ καθώς πέφτει η τιμή του πετρελαίου και η Ευρωπαϊκή Ένωση καταφεύγει μετά από αρκετά χρόνια (και με εκφρασμένη τη διαφωνία της Γερμανίας) σε «ποσοτική χαλάρωση» για να αντιμετωπίσει την πορεία της ζώνης του Ευρώ προς τον αποπληθωρισμό. Ακόμα και αυτό το πρόγραμμα δεν πρόκειται να λύσει κανένα από

τα προβλήματα που ταλανίζουν εδώ και έξι σχεδόν χρόνια την Ευρωζώνη. Ούτε, φυσικά, πρόκειται να απαλλάξει την Ελλάδα ή τις άλλες υπερχρεωμένες χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου από το καταθλιπτικό βάρος του δημόσιου χρέους τους. Οι ΗΠΑ που εμφάνισαν μια κάποια ανάκαμψη, εφαρμόζοντας ένα αντίστοιχο πρόγραμμα «ποσοτικής χαλάρωσης» (και που οι διάφοροι ειδικοί της καπιταλιστικής οικονομίας ευελπιστούν να λειτουργήσει το συγκεκριμένο παράδειγμα ως αφετηρία για μια παγκόσμια οικονομική ανάκαμψη) δεν φαίνεται τελικά να τα καταφέρνουν τόσο καλά όσο περίμεναν. Η ανάκαμψη στις ΗΠΑ οδήγησε στον τερματισμό της «ποσοτικής χαλάρωσης» και οδήγησε στην σταδιακή άνοδο των επιτοκίων. Η θεωρία που χρησιμοποιείται εξηγεί ότι μια αναθερμαινόμενη οικονομία δεν έχει πλέον ανάγκη από ενέσεις φτηνού χρήματος, γιατί αυτό μπορεί να κατευθυνθεί σε κερδοσκοπικές φούσκες. Έτσι, η άνοδος των επιτοκίων παρουσιάζεται ως τμήμα της επιστροφής στην ομαλότητα – στην πραγματικότητα οι φούσκες έχουν ήδη δημιουργηθεί και η προοπτική άνοδου των αμερικάνικων επιτοκίων μπορεί να αποτελέσει εστία αναταραχής!

Ανάγκη για ρήξεις κι όχι συμβιβασμούς

Η ανυποχώρητη στάση των διεθνών «εταίρων» και ιδίως η επιμονή της Μέρκελ και του Σόιμπλε που ζητάνε τον «σεβασμό των συμφωνηθέντων», δηλαδή να τηρηθούν τα επαχθή και καταστροφικά μνημόνια και όπως τα αποδέχτηκε η προηγούμενη κυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων που απονομιμοποιήθηκε μέσα από τους εργατικούς αγώνες και τις αντιστάσεις αλλά και μετά την πανηγυρική ήττα της στις εκλογές της 25ης Γενάρη, δεν προδιαθέτει κάτι καλό για μας. Αναγνωρίζουμε πια, και αν δεν το έχουμε κάνει χρειάζεται να ξεκινήσουμε, ότι κανένα πεδίο συμβιβασμού δεν μπορεί να βρεθεί με τους αντίπαλούς μας στο κοινωνικό, όσο και στο κοινωνικό πεδίο, τους καπιταλιστές, τους τραπεζίτες, τα επιτελεία της ΕΕ και του ΔΝΤ που πιέζουν και τη νέα κυβέρνηση να εφαρμόσει το πρόγραμμα λιτότητας. Κανένα φιλολαϊκό μέτρο δεν θα παρθεί από την πλευρά των «συμμάχων» μας εντός κι εκτός ΕΕ, για να βοηθήσουν σε μια στοιχειώδη, έστω, ανάκαμψη. Βοήθησαν μήπως στην Αργεντινή, στο Μεξικό, στην Αφρική ή την Τουρκία; Γιατί να το κάνουν εδώ; Επειδή ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός αποτελεί, και σύμφωνα με όσα διάφοροι επιπόλαιοι κι ανήθικοι φιλοευρωπαϊστές νομίζουν, τη βάση στην οποία απάνω χτίστηκε η Ενωμένη Ευρώπη; Για κανένα λόγο! Πάνω απ' όλα βρίσκονται τα δικά τους συμφέροντα και να γιατί είναι ανούσια, αν όχι ανόητη, η προσπάθεια από την πλευρά της κυβέρνησης να έρθει σε κάποιο συμβιβασμό. Η ρήξη και η ανατροπή γίνεται πιο αναγκαία από ποτέ. Να διεκδικήσουμε πίσω τις δουλειές μας, τους μισθούς μας και τη ζωή μας χωρίς καμία αναμονή.

Δεν αρκούν τα πονηρά χαμόγελα, τα σκοτεινά βλέμματα ή να εμφανίζεσαι σαν πρωταγωνιστής σε φιλμ νουάρ του παλιού καλού καιρού, για να αλλάξεις την πολιτική και

οικονομική κατάσταση όταν οι προτάσεις σου δημιουργούν περισσότερα προβλήματα από όσα διεκδικούν να λύσουν. Για παράδειγμα, η πρόταση Βαρουφάκη για ανταλλαγή των ελληνικών ομολόγων που κατέχει η ΕΚΤ με νέα «χωρίς ημερομηνία λήξης», σημαίνει ότι το χρέος όχι μόνο δεν διαγράφεται αλλά νομιμοποιείται και μονιμοποιείται. Η πίεση για να πληρώνει ο προϋπολογισμός τους τόκους ενός χρέους που ξεπερνάει κατά πολύ το ΑΕΠ παραμένει και είναι τεράστια, απειλώντας να ακυρώσει κάθε ελπίδα χαλάρωσης της λιτότητας και ικανοποίησης των κοινωνικών αναγκών. Ο Ντράγκι και η ΕΚΤ μπορεί να εκβιάζει για λύσεις σε όφελος των τοκογλύφων γιατί εξακολουθεί να εξαρτάται από αυτόν το αν το ελληνικό δημόσιο μπορεί να εκδώσει τίτλους και μέχρι ποιο ύψος. Γιατί η κυβέρνηση αρνείται να εθνικοποιήσει εδώ και τώρα τις τράπεζες, με αποτέλεσμα να είναι απόλυτα έκθετη σε κάθε εκβιασμό του κεφαλαίου που απειλεί «να πάρει τα λεφτά του». Και για πολλοστή φορά, αναδεικνύεται η αναγκαιότητα να διεκδικήσουμε να σταματήσουν οι εκβιασμοί της ΕΚΤ, της γερμανικής κυβέρνησης και της ΕΕ. Να σεβαστούν τη λαϊκή ετυμηγορία και τις αποφάσεις των εργαζομένων της χώρας μας και κάθε χώρας σε ολόκληρο τον κόσμο. Να μην αναγνωρίσουμε (και μαζί μας η κυβέρνηση) το χρέος, να το διαγράψουμε και να σταματήσουμε να πληρώνουμε τους τόκους.

Από μηδενική βάση;

Αλλά η κυβέρνηση αντί να προχωρήσει σε μια τέτοια δράση, αναιρεί ακόμα κι αυτά που έλεγε στο Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης όπως είδαμε στις προγραμματικές δηλώσεις του Τσίπρα. Ότι έμεινε από το Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, που υποτίθεται πάνω σε αυτό θα εφαρμόζονταν η κοινωνική πολιτική της νέας κυβέρνησης, είναι τα συσσίτια και στέγη για τους άστεγους, ρεύμα σε όσους έχει κοπεί, πρόσληψη των καθαριστριών του Υπουργείου Οικονομικών, των σχολικών φυλάκων και των διοικητικών των ΑΕΙ. Όλες οι υπόλοιπες υποσχέσεις έχουν εξαφανιστεί. Δυστυχώς, δικαιώνοντας τις όποιες ενστάσεις είχαμε καταθέσει σε προγενέστερες παρεμβάσεις μας. Οι προσλήψεις των απολυμένων που είχε ανακοινώσει ο Κατρούγκαλος αναβάλλονται. Το άνοιγμα της ΕΡΤ και η επαναπρόσληψη όλων μετατίθεται μέχρι να ψηφιστεί νέος νόμος που θα ξεκινάει από μηδενική βάση (και για τον κόσμο που δουλεύει εκεί και απολύθηκε). Η κυβέρνηση βάζει ένα τέρμα στη φορολογία των πλούσιων και στη μείωση των στρατιωτικών δαπανών που ήταν από τις βασικές πηγές που ο ΣΥΡΙΖΑ υποστήριζε προεκλογικά ότι μπορούν να βρεθούν λεφτά. Αντί για αύξηση του φορολογικού συντελεστή στα κέρδη των καπιταλιστών, «τραπεζίτες, βιομήχανοι και εφοπλιστές» θα δημιουργηθεί υπηρεσία και υπουργείο πάταξης της φοροδιαφυγής που θα κυνηγάει άτομα και όχι μια ολόκληρη τάξη. Αντί για λεφτά για την παιδεία, την υγεία, τα ασφαλιστικά ταμεία και τους δήμους, ο στόχος είναι η μείωση των δημοσίων δαπανών ακόμα περισσότερο. Αυτό όμως θα οδηγήσει σε φαινόμενα όπως στον Δήμο Γόρτυνας όπου

δημιουργήθηκε οικονομικό αδιέξοδο όπου δεν μπορεί να ισοσκελιστεί ο προϋπολογισμός του Δήμου. Αυτό σημαίνει και τοπικά μνημόνια για να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα, άρα στάση πληρωμών μισθών, συντάξεων, επιδομάτων; Η αύξηση των δημοσίων δαπανών θα έλυνε το πρόβλημα. Αντ' αυτού επιλέγονται άλλοι δρόμοι από την κυβέρνηση...

Οι υποχωρήσεις συνεχίζονται με ραγδαίο ρυθμό κι ενώ είχαν ήδη φανεί οι διαθέσεις των υπουργών από προηγούμενες δηλώσεις τους. Για παράδειγμα, η υπόσχεση για την ιθαγένεια περιορίζεται μόνο στα παιδιά δεύτερης γενιάς, δεν απλώνεται στους γονείς, δεν συζητάει για τον φράχτη του Έβρου και τη Frontex, για το άνοιγμα των στρατοπέδων. Όλα αυτά μετατίθενται για όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση θα οργανώσει μια συνάντηση των κρατών μελών όπου θα συζητήσει και θα αντιμετωπίσει το μεταναστευτικό. Μέχρι τότε υπάρχει ο «κίνδυνος και η απειλή των Τζιχαντιστών» όπως χωρίς ντροπή και με θράσος ανέφερε ο Τσίπρας στις δηλώσεις του. Και εδώ παρατηρούμε με ξεκάθαρο τρόπο τι συμβαίνει όταν γίνεται μια πλήρης αποδοχή των «κόκκινων γραμμών» του ακροδεξιού Καμμένου και των Ανεξάρτητων Ελλήνων αντί να οργανωθεί μια συνολική σύγκρουση με τον φασισμό και το ρατσισμό. Ξεχωρίζονται οι εργαζόμενοι της χώρας σε πολίτες δύο ταχυτήτων, ενισχύονται οι διαχωριστικές γραμμές που καλλιέργησε η προηγούμενη κυβέρνηση και όλα αυτά για να μην πληγεί η συμμαχία με ένα τμήμα του πολιτικού φάσματος που βρίσκεται ενάντια στις διαθέσεις και τις ανάγκες των εργαζομένων. Έτσι ακούγονται υποσχέσεις ότι η κυβέρνηση θα βρεθεί στην πρώτη γραμμή, διεκδικώντας τις πολεμικές αποζημιώσεις που χρωστάει η Γερμανία στην Ελλάδα, με πρωτοστάτη τον Μανώλη Γλέζο ενώ η δίκη της Χρυσής Αυγής, η μάχη για να μπουν πιο βαθιά στη φυλακή τα τάγματα δολοφονίας του Παύλου Φύσσα και αμέτρητων μεταναστών, δεν ακούστηκε πουθενά.

Και η ΕΡΤ;

Από μηδενική βάση θα ανοίξει και η ΕΡΤ, όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός στις προγραμματικές δηλώσεις του. Και είναι κάτι αυτό που μας βάζει σε μεγάλες σκέψεις και δημιουργεί διάφορα ερωτήματα. Καταρχήν, να δούμε τι σημαίνει όταν διαβάζουμε για άνοιγμα της ΕΡΤ από μηδενική βάση. Σημαίνει, ότι θα πρέπει οι αγωνιζόμενοι-εργαζόμενοι για 20 μήνες της ΕΡΤ να κάνουν από την αρχή τα χαρτιά τους για να μπορέσουν να προσληφθούν και επίσης ότι όλοι οι εργαζόμενοι θα περάσουν από την διαδικασία της αξιολόγησης, ενάντια στην οποία πάλευαν το προηγούμενο διάστημα μαζί με όλους τους υπόλοιπους κλάδους. Και ποιός θα είναι αυτός που θα αξιολογήσει εργαζόμενους με δεδομένη αγωνιστική παρουσία και με ποιά κριτήρια; Να μην ξεχάσουμε ότι από μηδενική βάση, σημαίνει ότι είτε είσαι απολυμένος της ΕΡΤ και πάλευες για 20 μήνες ενάντια στο «μαύρο» κρατώντας ανοιχτή τη φωνή της κοινωνίας, είτε εργαζόμενος της NEPIT που

στήριξες την μνημονιακή συγκυβέρνηση δεν κάνει καμία διαφορά. Αλήθεια, στην «νέα ΕΡΤ» οι μισθοί θα μπουν σε διαπραγμάτευση «για να ληφθούν υπόψη οι συνθήκες κρίσης» ή θα υπάρχει συνέχεια από την εποχή του «μαύρου»; Θα επανεξεταστεί το εύρος των δραστηριοτήτων της «νέας ΕΡΤ», για παράδειγμα πόσα ραδιόφωνα και πόσοι περιφερειακοί σταθμοί θα λειτουργήσουν; Μήπως το πρωτόγνωρο πείραμα της αυτοδιαχείρισης των 20 μηνών, θα έχει την ίδια βαρύτητα με το κάθε νεοδιοριζόμενο διευθυντικό στέλεχος;

Για όλα τα παραπάνω αναδεικνύεται ότι οι αγώνες μας πρέπει να έχουν και θα έχουν συνέχεια. Δεν είναι οι «πλατείες» που θα αντιμετωπίσουν τα προβλήματα του χρέους αλλά η οργανωμένη παρέμβαση στους χώρους δουλειάς, στα σωματεία, στις απεργιακές επιτροπές, στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Η δυναμική που τροφοδοτούσε το κίνημα των Πλατειών ήταν αντικυβερνητική, ήταν η σύγκρουση με τα μνημόνια και όσους τα επέβαλαν. Η νέα πολιτικοποίηση που κατέβηκε τότε στους δρόμους μπόλιασε το εργατικό κίνημα που ήδη έδινε μεγάλες και σημαντικές μάχες. Μετά τις πλατείες του 2011 το Κίνημα προχώρησε αγωνιστικά και πολιτικά. Έκανε απεργίες και καταλήψεις, συντονισμούς από τα κάτω, έδωσε πολιτικές μάχες και δημιούργησε το υπόβαθρο για τη μαζική στροφή αριστερά. Σήμερα ο πήχης δεν είναι να επιστρέψουμε στις πλατείες και να περιοριστούμε να εκφράσουμε σαν άτομα, σαν «πολίτες», την αντίθεσή μας με τους εκβιασμούς των τραπεζιτών και των επιτελείων της ΕΕ. Την έχουμε εκφράσει αυτήν την αντίθεση μαζικά και με τους αγώνες και με την ψήφο μας. Η ανάγκη σήμερα είναι να συνεχίσουμε χωρίς καμία αναμονή, εφαρμόζοντας ένα πρόγραμμα πάλης που θα εστιάζει σε πέντε βασικούς άξονες. Να ανοίξουμε πλατιά τη συζήτηση για την διαγραφή του χρέους και σαν κομμάτι της μάχης που δίνει το εργατικό κίνημα, συμμετέχοντας στα συλλαλητήρια που καλούν οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ την Τετάρτη 11 Φεβρουαρίου (στα Χανιά στην πλατεία Αγοράς στις 6μμ), για να πάρει πίσω ο κόσμος τις δουλειές του – συνεχίζοντας με στις 21 Μάρτη και στην διεθνή μέρα κατά του φασισμού και του ρατσισμού με συλλαλητήρια στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, τα Χανιά – την ίδια μέρα θα διαδηλώνουν στις ΗΠΑ, στη Βρετανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, τη Δανία, τη Γερμανία, την Αυστρία – για να να μπει τέλος στη ρατσιστική κληρονομιά της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ από τη νέα κυβέρνηση. Για να δοθεί άμεσα ιθαγένεια για τα παιδιά των μεταναστών και νομιμοποίηση στους γονείς τους. Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης-κολαστήρια και να μπει τέλος στις ρατσιστικές επιχειρήσεις σκούπα. Να δοθεί άσυλο και στέγη στους πρόσφυγες.

Γιατί οι αγώνες κι οι διεκδικήσεις των εργαζομένων δεν ξεκινούν από μηδενική βάση.